

Templár

Príspevok pridal Mortimer
©tvrtok, 09 august 2007

Stál jsem na můstku, opřen o černý obouruční meč, a díval se průzorem na planetu pod námi. Z warpu jsme vystoupili před necelou půlhodinou a teď se před námi rozevřel pohled na to, kvůli čemu tu jsme. Tyros Prime.

Planeta postižená snítí Chaosu, obklopená závojem prokleté blokády. Planeta zmírající v křečích bojů o její povrch. Planeta doufající v přesný chirurgický zákrok sil loajálních pravd a Císaři.

A my jí tu oěistu přineseme. Lodí se nesl ryk sirén, ženoucích posádku na bojová stanovišti, můstek samotný naplňovalo rytmické prozpívání technokniží, kteří vyvolávali strojové bohy a prosili je o pomoc v nadcházejícím boji. Jejich zpív sílil a klesal jak minili nápěvy, určené pro různé litanie.

Odvrátil jsem se a vydal k dokům pro výsadkové kapsle. Boj oběch lodí v noci mne nijak nezajímal. Nikdo si nemůže být jist jestli nepřítel zůstal naživu, jestli se Císařův oěistný plamen dotkl všech poskvrněných částí... A navíc – není krásnějšího pocitu když člověk zabije svou zbraň do kacířových útrob a nechá jeho krev tryskat vysokým obloukem do ztracena....

Došel jsem ke svému stanovišti, námořník dohlížející nad naloděním na mne krátce pohlédl a pak si mne odškrtnl na seznamu. Neodvážil se mne nijak popohnat a už slovem o pohybu – ostatně, nebylo toho nijak potřeba. V kapsli jsem se krátce pozdravil s ostatními bratry a nechal se od servitora připojit. Věnoval jsem poslední pohled okolí a mému posvěcenému meči a ponořil se do modliteb k Císaři.

Hluk z doků za chvíli odumřel, jakmile za posledním z nás zapadl hermetický uzávěr průlezu. O situaci panující venku nás tak mohl informovat jen hlas důstojníka ozývající se z reproduktoru nad námi.

„Připravte se, výsadek za patnáct minut.“ Nenechal jsem se vyrušit z klidu a dál pokračoval v litanii. Po pěti minutách se hlas ozval znovu. Tentokrát o něco ostřejší.

„Pozor, přibližují se k nám nepřátelské obranné síly. K bojovému kontaktu dojde za čtyři...tři...dva...“ Zbytek zanikl v rachotu, který se z reproduktoru ozval a jeho ozvěna pronikla i z lodnice skrz tlusté pancéřové stěny naší kapsle.

Okamžitě jsem se probral – tohle znamenalo zásah a to se nemilo stát.

Loď se mohutně zachvěla a my s ní – kapsle přenesla každý otes do nejmenších detailů. Pohledem jsem přeletěl kruh bratří okolo mne. Všichni se tvářili nezúčastněně ale v očích jsem jim četl vztek, že zemřou aniž by se dostali do kontaktu s nepřítelem. Vztek...a strach z toho samého. Nijak jsem jim to nezazlíval, myslel jsem na to samé.

Takto probíhlo několik minut. Ticho rušilo jen praskání a šum z reproduktoru a občasné zakvílení trupu lodi. Pak se znovu ozval důstojník z můstku, který nás mlu na starosti. V jeho hlase bylo slyšet podtón bolesti.

„Dostali jsme několik přímých zásahů a padáme na povrch planety. Půlka posádky je mrtvá, zahynulo i několik výsadků v kapslích. Vy ostatní se připravte na nouzové opuštění lodi. Pokusíme se vás vystělit do atmosféry jak nejlépe to půjde ale...v této situaci není nic jistého.“ Na chvíli se odmlčel a pak jen rychle dodal: „Císař vás ochraňuje...“ Pak se ozvalo klapnutí a reproduktor se odmlčel.

Pohledem jsem se setkal s Arghadem, jedním těch, kteří se mnou sdíleli tuto hrobku. Kývli jsme na sebe a nasadili si přilby. Hlasem, přilbou zmíňným do temné dunivosti, jsem si začal opakovat jeden žalm za druhým – nejprve modlitbu za bratry, kteří zahynuli v rozdrčených kapslích a potom litanie určené šastnému přistání. Ostatní činili totéž.

Kapsle se s námi krátce zatřásla a pak pomalu zhoupla, jak nás uchopil drapák jeřábu a zařadil nás do fronty k výsadkovým vratům. Pevně jsem zavřel oči a znásobil snahu při opakování modliteb. Podlaha a s ní celý vnitřek kapsle se v pravidelných intervalech posouvala v řadě ale já cítil jen jemné pohupování vždy když jsme se dali do pohybu.

„Pane náš, Císaři věčný, jenž ve Zlatém Trůně dlíš...“

Ozvalo se ostré klapnutí když jsme se dostali na řadu a drapák se s námi ostře otočil nad otevřená vrata. Vteřina oči dvi...a pak jsme začali padat...

Okamžitě jsem pocítil jemnou závaň a lehkost, která se mi snažila vytrhnout z místa ale popruhy mi bezpečně udržely. Pak, po nekonečných vteřinách, se spustily brzdící motory a mi se vrátila tíže, několikrát znásobená obrovským přetížením. Začal jsem zuby a drtil mezi nimi žalmy. Kapsle se celá roztřásla atmosférickými víchry a její vnitřek se naplnil řevem motorů. Zbroj se mi automaticky přizpůsobila zvyšující se teplotě, vznikající třením o venkovní vzduch.

Donutil jsem se otevřít oči – kvůli přetížení to šlo pomalu a těžce – a podívat se na obrazovku přede mnou. Zobrazovala přibližně povrch a i přes strašnou vzdálenost, která nás od něho oddílovala jsem pozoroval zuřivost bojů – odlesky plamenů, zášlehy těch nejmohutnějších zbraní... Obě srdce mi radostí poskočila když jsem zjistil, že míříme do největší vřavy.

Motory na malou chvíli umlkly a kapslí otřásla tlumená detonace, odpalující tepelné štíty. Pak se zapojily sekundární trysky a my zpomalili ještě víc než předtím. Implantáty se mi začaly probouzet k životu a pumpovat do žil větší množství adrenalinu a jiných stimulantů v očekávání brzkého boje. Přítok živin jsem poněkud zmírnil abych si dokázal uchovat chladnou hlavu i v těch nejuživějších chvílích. Tedy, ne že bych to potřeboval...

Pak se vypnuly i druhé motory a já se připravil na náraz. Dva údery srdce se nic nedilo a během třetího jsme dopadli na zem. Síla nárazu mě vtlačila do sedačky a zarazila hlavu mezi ramena. Celé tělo se mi smrštilo jak papírová hračka když ji malé dítě zmuchlá v dlaní. Uši mi naplnil rachot drčeného pancíře, jak obrovská síla pozemské tíže mačkala kapsli a drtila ji o povrch planety do haldy šroty. Vteřinu nato se probudily nálože ve stínách a odpálily improvizované východy ven. Na špiče kapsle se rozešel těžký bolter, poskytující nám prvotní ochranu a zabavující v první chvíli nepřítele.

Na hrudi se mi rozstělily bezpečnostní pásy a do ruky vskočil připravený meč, jak nám strojoví bohové této kapsle poskytovali poslední službu a zároveň se s námi loučili. V mžiku oka se mi vyjistila hlava a já se rozhlédl kolem. Bratři se chápali svých zbraní a vzduch začal plnit první výkřiky naplněné chutností po krvi.

Jen jeden se nezvedal – Arghad. Hlavu měl zkroucenou na stranu, kam by se za normálních okolností nikdy nemohla dostat. Rychle jsem mu věnoval krátkou modlitbu za odchod k Císaři a pak na něj zapomněl...

V lebečném sluchátku se začaly ozývat hlasy ostatních přeživších a já vyběhl ven, do boje.

Hnal jsem se k opevněným pozicím na konci ulice a divoce přitom ůval, touha rvát z nepřátel kusy masa byla nepřekonatelná. Tělo mě poslouchalo dokonale, část mozku jsem proto dokázal vnímat okolí aniž bych se musel něčím nechat vyrušovat.

Výsadekových kapslí s insigniemi naší lodi dopadlo žalostně málo, ještě méně jich přineslo živý výsadek. Z naší kdysi pyšné jednotky zbyly jen žalostné zbytky. O důvod navíc krvavě splatit svůj přísahu Imperátorovi a lidstvu. Chuť pomsty mi naplnila útroby a já se rozbíhl ještě rychleji.

Nohy mě nesly blíž a blíž, přitom jsem ůval divoké nadávky a v duchu se modlil k Císaři. Kolem mě zvonily kulky rozstříkující na všechny strany bahno a kusy napůl ztělých těl.

Dobíhl jsem k barikádě z betonu vytrhaného z vozovky a okolních domů a jedním mohutným skokem jsem se dostal za ni. A tam jsem zjistil celou pravdu o nepříteli. Místo malých postavíček Tau, těch modrých cizáků, mne obklopovalo moře postav odiných v keramitu stejně jako já. Jenže jejich brnění nebylo lesklé a posvěcené jako to moje, ale plné rzi, špíny, sněti a pokryté nesvatými symboly, z nichž bolely oči.

Staré záznamy tedy nelhaly.

Zrádcovské legie, prokletí marióaci, opovrhovaní zrádci....existují.

To poznání mi vlilo do žil neuvěřitelnou dávku zuřivosti. Ramenem jsem vrazil do jednoho z kacířů, tak silně, až upadl na zem. Mečem jsem přitom rozsekl hlavu jinému. V ploché oblouku jsem se ohnal zpět a další z heretiků přišel o ruku i se zbraní, nohou obrácenou v keramitu jsem přitom ležícímu zrádci prošlápl hrudník. Stal se ze mně vraždící stroj, který sekal nalevo napravo a s každým úderem přinesl smrt a zmrazení do řad prokletých nepřátel. Do vzduchu jsem přitom ůval svou výzvu a hledal nikoho kdo by se mi mohl rovnat. Marně. Šampióna Temných templářů dokáže ohrozit máloco.

Celá řez netrvala ani tři vteřiny a kolem mě už přes barikádu skákali zbylí bratři, všichni spouštějící své svaté rotomeče na plný výkon. Krátce jsem se pomodlil k Císaři jako poděkování za dobrý boj a rozhlédl se kolem.

Marióaci Chaosu ve zmatku ustupovali zpět nemilosrdně masakrováni Templáři a vzduchem se nad všemi nesl mohutný ryk bitevního šílenství – jaká to raská hudba pro mé uši!

Otřel jsem si ještě horkou krev z masky abych lépe viděl a pak si ji sundal a odhodil stranou. Chtěl jsem ochutnat smrt na vlastní kůži. Ve sluchátku i všude okolo jsem slyšel vítězný řev mých bratřů, přinášející slávu Císařovu do těchto zapadlých koutů.

Zhluboka jsem se nadechl a pak začal smíchy. Život umí být tak krásný!